

[Wilhelm]

Det er dog formodentlig også i fru Lis Starckes øjne noget ganske andet.

Jeg skal takke fru Ebba Strange og hr. Bernhard Baunsgaard både for deres bemærkninger om initiativet og for deres holdning til, at det er nyttigt at få kigget på de helt uanstændige forhold, der er omkring de betydelig mere alvorlige berigelsesforbrydelser, som er holdt uden for straffelovens rammer.

CDerne er ikke til at gå i debat med om sådan noget her. Vi hørte nogle småfornærede afvisninger af problemstillingen, og det kan vi så lade dem sidde med.

Fru Lis Starcke talte om, at dette var en afvigelse fra den mere almindelige VS-optræden, som var præget af saglighed og grundighed. Jeg mener ikke, det er nogen afvigelse. Hvis man har hørt denne debat, vil man have lagt mærke til, at den eneste ordfører, der var inde på de saglige eksempler og gjorde det grundigt, var VS' ordfører, hr. Waldorff, som remsede op, hvad retspraksis havde vist sig at være på de nævnte områder. Vi har fulgt praksis på disse områder, det er derfor, vi rejser denne debat og fremsætter dette forslag. Da det altså ikke har kunnet lade sig gøre på de andre måder, må vi forsøge på denne måde.

Jeg skal da gerne fortsætte med den saglige belysning af problemet, som hr. Waldorff startede på, og nævne det eksempel, som var fremme her i december, kort før vi fremsatte forslaget. Aktieselskabet Nordisk Tekstiltryk var indklaget for Århus by- og herredsret, og anklagemyndigheden havde beregnet, at dette firma ved tilsidesættelse af miljølovens krav om rensningsanlæg og ved ulovlig udledning af sundhedsfarligt spildevand havde haft en vinding alene i rentefortjeneste på 34.000 kr. Anklagemyndigheden påstod derfor 1) disse 34.000 kr. konfiskeret og 2) en bøde på 35.000 kr. Retspraksis blev endnu en gang bekræftet. Retten afviste konfiskationen og nedsatte bøden. Som jeg citerede ved den mundtlige fremsættelse i december, oplevede vi bagefter, at anklagemyndighedens repræsentant offentligt udtalte:

»Herefter kan det blive lidt grotesk at fremstille en lille tyveknægt for Århus by- og herredsret.«

Det er ligesom hr. Waldorffs eksempler bare ét ud af stribevis af eksempler.

Ugen efter var det retten i Hørsholm, der behandlede en tilsvarende sag om udledning af giftigt spildevand i Usserød Å. Det drejede sig om tungmetaller, og firmaet var én gang før dømt for overtrædelsen. Det er ikke nogen lille sag, som en banal tyveriaffære kan være det. Denne udledning af tungmetaller i Usserød Å betyder simpelt hen, at hele drikkevandsforsyningen til Københavnsområdet er truet, hvis rensningsanlægget ved Sjælsø svigter. Men hvad var straffen? Anklagemyndigheden havde ved denne lejlighed beregnet, at en bøde på 100.000 kr. ville stå i et nogenlunde rimeligt forhold til den økonomiske vinding ved lovovertrædelsen. Hørsholm ret gav virksomheden en bøde på 20.000 kr.

Det er baggrunden for dette initiativ. Der er hundredvis af tilfælde.

Jeg skal sige til sidst til justitsministeren, at selv om han forståeligt nok ikke ønskede at gå ind på de andre områder, så kunne han efter min mening godt have forsøgt at præcisere en socialdemokratisk holdning til selve problemet, som vi lægger frem. Det er jo en meget tydelig skelnen, der er her. De småforbrydelser, der er tale om i det pågældende straffelovsafsnit, som vi refererer til, er helt klart klasse-mæssige forbrydelser, som begås af ikke-bemidlede: folk, der laver et bræk, lidt hæleri, et bedrageri af den banale karakter. De andre er berigelsesforbrydelser, som der som regel er langt flere penge i, og som kun kan begås af folk, der ejer produktionsmidler. Derfor er klasseopdelingen fantastisk entydig i disse sager, og det synes jeg egentlig godt justitsministeren kunne have benyttet lejligheden til at præcisere socialdemokratiets holdning til. Når hverken han eller socialdemokratiets ordfører ønskede at gøre det, må vi se det som et udtryk for, at man er fuldstændig blind for, hvor klassebestemt straffelovgivningen og i det hele taget sanktionsbestemmelserne over for berigelsesforbrydelser er i det her samfund.

Til allersidst: Jeg erkendte ved fremsættelsen, at lovforslaget var en alvorligt ment provokation, men det var altså en alvorligt ment provokation, som hr. Hagen Hagensen også refererede. Da det ikke kunne lykkes ad den direkte vej, som hr. Hagen Hagensen ellers anbefalede, at få dette problem taget seriøst op – for det har ikke været muligt på nogen af områderne – håbede vi, at man ved denne